

Csongor Andrea HASZNÁLATI UTASÍTÁS

Bújj bele.
Vedd magadra.
Ez az első
mozdulat.
Túl bő rám, lötyög, csak kucorgok,
(honnán irányítható ez?),
repesnek a kezek, ráncolódik a homlok.
Hogy kell visszaigazítani?
Túlfutott.
Hol van beszerelve ebbe a figyelem?
Az enyémben túl sok az apró
– szétszóródott megint.
Ha összehúzom, élesebb,
ha lecsukom, nincs meg a kép.
Ha belülről nekinyomakodom,
a sarkából kipréselődik valami lé.
Hidegben a pihék meredeznek,
benn állandó a testmeleg,
izzadtságomat praktikusán elvezeti a szemöldök,
utángyártásnak ott a köldök.

Mégis. Adódik némi összeférhetetlenség.
Örökre szól? Kölcsön?
Menedékhely vagy inkább börtön?
Korlátoz és korlátozom,
a koponyacsonton innen a vétel zavaros.
Meg az adás.
A gondolkodás
bezavart megint.

Veled mintha nem lennék benne egyedül.
Bőrömbé férünk. Maradj. Veszteg?
Együtt kitölthetjük minden hajlatát.

Megterem rajta a szeplő meg hegek,
ráncolódik, itt-ott hasad a szövete.
Azt tartják elébem, ami felfogható velem?
Az érzékelőihez szabott a világ?
Vagy az kívülebbre van?

Szűkössé válik, sérülten ketyeg – semmi baj.
Kinőttem. Belőlem. Magam.

Fojtogat.
Mint selyemsálat székkarfára,
tedd le óvatosan.
Ez az utolsó mozzanat.

kép | Kádár Béla: Kompozíció